

Република Србија
УПРАВНИ СУД
25 У 11585/17
20.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским помоћником Љубом Ергићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца В.М.А., држављанин Пакистана, кога заступа пуномоћник Радош Ђуровић, правник невладине организације "Центар за заштиту и помоћ тражиоцима азила" из Београда, ..., против решења Комисије за азил Републике Србије, број Аж-60-1/16 од 09.05.2017. године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 20.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције-Управа граничне полиције-Канцеларија за азил број.../16 од 26.09.2016. године, којим је, ставом 1. диспозитива, одбачен захтев за азил у Републици Србији држављанина Пакистана, В.М.А.а, од оца М. N. и мајке G.F., рођеног xxxxx82. године у Gujjanapu, Sheikhuca, Пакистан; ставом 2. диспозитива обавезан је тужилац да уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије исту напусти у року од 15 дана од дана правноснажности овог решења и Канцеларији за азил врати личну карту за лице које траже азил бр.../16, а ставом 3. диспозитива констатовано је да трошкова поступка није било.

Тужбом поднетом Управном суду дана 27.07.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због непоступања по привилима поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене закона. У тужби се наводи да првостепени орган није утврдио чињеницу да ли је захтев тужиоца за азил у Бугарској одбијен или одбачен, као и да ли је у међувремену дошло до промене околности, а што је од одлучујућег значаја за примену члана 33. став 1. тачка 5. Закона о азилу. С тим у вези, у тужби се наводи да је поступајући орган

пропустио да утврди да ли је дошло до промена околности на којима је тужилац засновао захтев за азил у Бугарској, односно да ли је дошло до промене положаја шиитске верске мањине у Пакистану. Даље се наводи да је у спроведеном поступку погрешно утврђено да је Бугарска сигурна трећа држава која поштује Женевску конвенцију, јер, да би се нека држава сматрала сигурном трећом државом, није довољно да се налази на листи утврђеној одлуком Владе Републике Србије, већ је потребно да се придржава начела о заштити избеглица садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951. године и Протокола о статусу избеглица из 1967. године, и то у моменту доношења одлуке. С тим у вези, у тужби се указује на то да се према ставу Уставног суда из одлуке Уж. 1386/12 листа сигурних трећих земаља, поред осталог, формира и на основу извештаја и закључака Канцеларије УНХЦР, чији извештаји доприносе кориговању поступања надлежних органа Републике Србије у примени Закона о азилу, на тај начин што се захтев за азил неће одбацити и ако тражилац долази из сигурне треће земље која је на листи Владе РС, уколико та држава примењује поступак азила супротно Конвенцији. У тужби се такође указује на одлуку Уставног суда Уж 3548/13, као и на пресуде Европског суда М.С.С против Белгије и Грчке (број 30696/09 од 21.01.2011. године) и Ф.Г. против Шведске (43611/11) од 23.03.2016. године. С тим у вези, у тужби се наводи да нису оцењени наводи тужиоца у погледу његовог третмана у Бугарској, а из којих произлази да се Бугарска не може сматрати државом која поштује Женевску конвенцију, иако је потписница исте. У погледу нехуманог и понижавајућег поступања припадника бугарске полиције према избеглицама у тужби се указује на извештаје међународних организација (извештај Frontexa, објављен 2016. године, саопштење Bulgarian Helsinki Committee од фебруара 2017. године, годишњи извештај Amnesty International за 2016/2017 годину, саопштење УНХЦР од 11.08.2016. године, извештај Bulgarian Helsinki Committee, објављен дана 31.01.2017. године и извештај ECRE/ELENA Research Note од фебруара 2016. године). Такође, у прилог наводима којима се истиче да се Бугарска не може сматрати трећом сигурном земљом за тужиоца и да би у случају одбацивања захтева за азил и враћања у Бугарску тужилац био изложен мучењу и нечовечном поступању, у тужби се указује на извештај ECRE/ELENA Research Note од фебруара 2016. године, на мишљење Комитета за људска права Уједињених нација од 28.10.2016. године и на закључке Европске комисије против расизма и нетолеранције, усвојене дана 23.03.2017. године. С тим у вези, у тужби се истиче да је као услов да би се једна земља могла сматрати трећом сигурном државном, потребно да се та држава у пракси придржава Женевске Конвенције и да у пракси омогућава равноправан и адекватан приступ азилној процедури, што није случај са Бугарском, будући да бројни међународни извори сведоче о изузетно лошем стању азилног система у тој држави. У тужби се такође наводи да би тужилац, уколико се врати у Пакистан, као државу порекла, био изложен мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању, као и да би његов живот, безбедност или слобода били угрожени, а што потврђују међународни извори који се односе на тренутну безбедоносну ситуацију у Пакистану и посебно на положај верских мањинских заједница. С тим у вези, у тужби се указује на извештаје Комисије Сједињених држава о слободи религије, међународне организације Amnesty International, као и на новински извештај Hindustan Times. Са наведених разлога, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима

("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, оспореног решења, као и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

По оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, дајући за своју одлуку разлоге које као правилне и у свему на закону засноване прихвата и овај суд. Наиме, из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац дана 10.06.2016. године, поднео Министарству унутрашњих послова Републике Србије, захтев за азил у Републици Србији, на основу којег је надлежни орган покренуо и спровео испитни поступак, у оквиру којег је дана 15.07.2016. године, одржао усмену расправу, док је дана 22.09.2016. године одржана допунска усмена расправа ради разјашњења чињеница које се односе на његов боравак у Бугарској, о чему су сачињени записници који се налазе у списима предмета. У спроведеном поступку утврђено је да је тужилац пре доласка у Србију боравио у Бугарској око четири године, у којој је поднео захтев за азил који му је одбијен, а на коју одлуку је изјавио жалбу која му је такође одбијена, као и да је напустио Бугарску по својој вољи, због чињенице да није довољно зарађивао, а што произлази из изјаве тужиоца датој на записник о усменој расправи пред првостепеним органом одржаној дана 15.07.2016. године. Такође, према изјави тужиоца датој на записник са усмене расправе одржане дана 22.09.2016. године, у међувремену није дошло до промена околности на којима се засновао његов захтев за азил у Бугарској. Тужени орган је такође имао у виду да је Бугарска од 12.05.1993. године потписница Конвенције о статусу избеглица из 1951. године и Протокола о статусу избеглица из 1967. године и да се налази на Листи сигурних трећих држава коју је утврдила Одлуком, Влада Републике Србије од 17.08.2009. године.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 5) Закона о азилу ("Службени гласник РС", бр. 109/07), прописано је да ће канцеларија за азил, одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је захтев за азил који је лице које тражи азил поднело некој другој држави која поштује Женевску конвенцију раније одбијен, а у међувремену није дошло до промене околности на којима се захтев заснивао, или је раније поднео захтев за азил другој држави која поштује Женевску конвенцију. Такође, према одредби члана 42. став 4. Закона о странцима ("Службени гласник РС", бр.97/08) странац, који је благовремено поднео захтев за продужење привременог боравака за стално настањење или за азил, може остати у Републици Србији до доношења правоснажног решења по том захтеву.

Полазећи од цитираних законских одредби, те како је у спороведеном поступку несумњиво утврђено да је тужилац поднео захтев за азил у Бугарској и да је о том захтеву донета негативна одлука, као и да није дошло до промене околности на којима се заснива захтев за азил у Републици Србији, по оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, правилно налазећи да су у конкретном случају испуњени услови из одредбе члана 33. став 1. тачка 5) Закона о азилу и члана 42. став 4. Закона о странцима, односно да захтев тужиоца за азил треба одбацити и наложити тужиоцу за случај да нема други основ за боравак да напусти територију Републике Србије, без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање права на азил.

При одлучивању, суд је ценио наводе тужбе којима тужилац указује да су поступајући управни органи пре доношења одлуке у овом предмету пропустили да консултују актуелне међународне извештаје који сведоче о лошем стању азилног система у Бугарској, али је нашао да ти наводи нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари. Ово стога што тужилац у поступку проведеном пред првостепеним органом, а према стању у списима предмета, није прилагао доказе да је у Бугарској лично био изложен прогону, нељудском или понижавајућем поступку, а Бугарску је напустио, по изјави са расправе, зато што није био задовољан зарадом коју је зарађивао. Поред наведеног, извештаји међународних организација који говоре о стању људских права у Бугарској не могу, по оцени суда, сами за себе представљати доказ да та држава, иако потписница Женевске конвенције, не поштује ту конвенцију, односно да се ради о држави која поступак азила примењује на начин супротан Конвенцији о статусу избеглица.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али налази да су код напред наведеног исти без утицаја на другачију одлуку суда у овом предмету, при чему су ти наводи већ истицани и у жалби, које је тужени орган, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, правилно оценио у образложењу оспореног решења, са којих разлога нису посебно образлагани у овој пресуди.

Сагласно свему напред наведеном, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 20.10.2017. године, 25 У 11585/17

Записничар
Љубо Ергић, с.р.

Председник већа – судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ